

Hjælp til udviklingshæmmede kriminelle

TILBAGE PÅ SPORET: Kompasrosen i Grønnebæk huser syv udviklingshæmmede med en kriminel fortid. Her hjælper personalet Flemming og de andre beboerne til at få en så normal hverdag som muligt og spore dem tilbage på et liv uden kriminalitet.

Af Søren Tougaard
Tlf. 6991 1113, sto@lv.dk

GRØNNEBÆK: Siden 1988 har den gamle skole i landsbyen Grønnebæk været et botilbud for udviklingshæmmede fra hele Sønderjylland, og botilbuddet er da for længst også blevet accepteret af de lokale, der benytter stedets gymnastiksal til forskellige arrangementer.

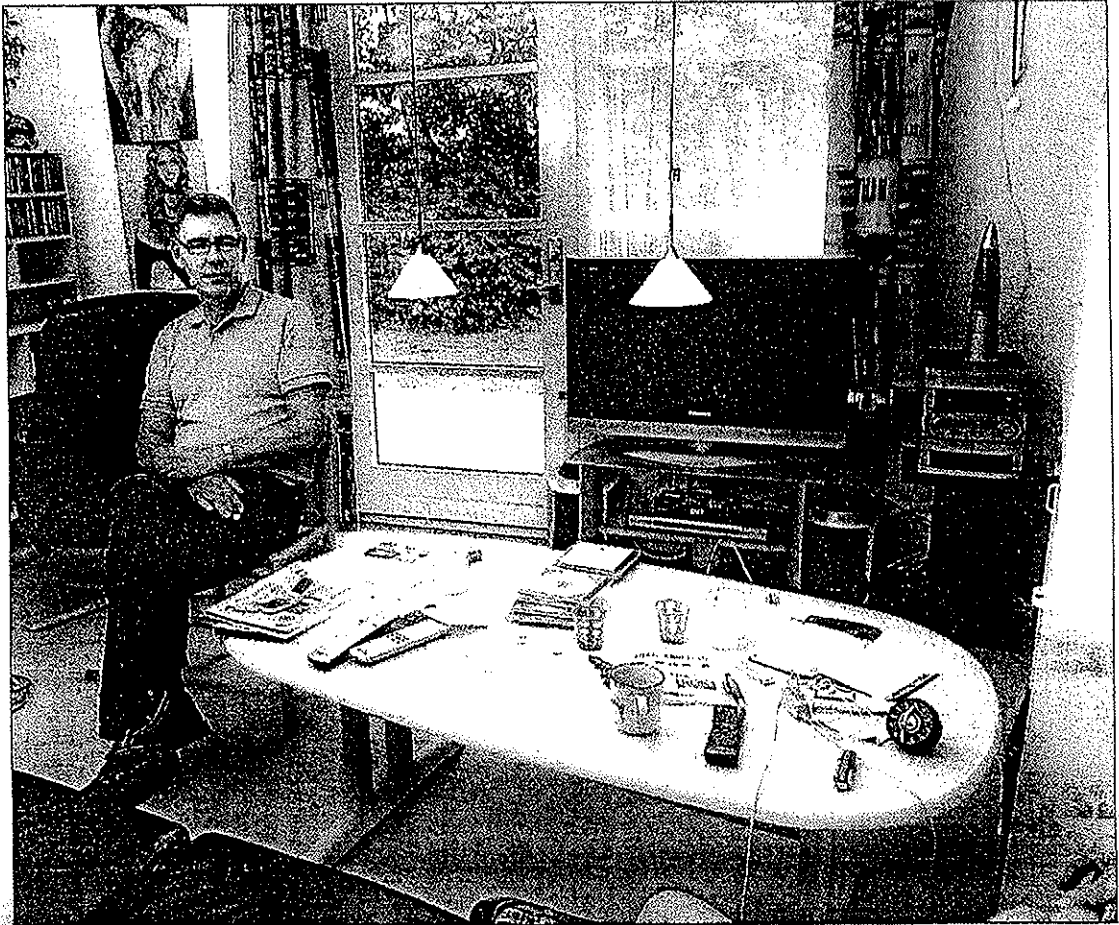
I dag tæller bygningerne på Mosevej administrationen for botilbud Grønnebæk samt afdelingen Kompasrosen, hvor syv af de ni udviklingshæmmede beboere er personer med domme.

– Her er personer, der har begået sexovergreb, ildspættelser og trafikforseelser. Vores opgave er så at iværksætte behandlingsmuligheder for den enkelte, så som misbrugsbehandling og psykologhjælp, så vi nedbringer risikoen for ny kriminalitet, og her oplever vi stort set ingen tilbagefald, siger stedfortrædende forstander Bent Kristensen og fremhæver stedets fysiske rammer og personalets indsats som væsentlige opskrift på den lave tilbagefaldsprocent.

Færdes frit

Der kan være store forskelle på beboernes tilstand. Nogle er mentalt retarderede i lettere grad og har en IQ på 69 til 50. Andre er sent udviklede og på nogle områder bedre intellektuelt fungerende, mens andre igen kan være udadreagerende. Fælles er dog, at de alle er erklæret uegnet til straf i følge straffelovens § 16 og i stedet får en foranstaltningsdom.

– De kan færdes frit og forlade stedet for at arbejde, gå til aktiviteter eller besøge

Viceforstander Bent Kristensen får sig en hyggesnak med Flemming.

FOTO: JOAN HALD

venner og familie. Det er kun, hvis de er til fare for sig selv eller andre, at vi må gribe fysisk ind, fortæller Bent Kristensen, der af og til oplever, at personerne forsvinder eller ikke overholder aftalte hjemmetidspunkter.

I de tilfælde bliver politiet kontaktet, og de vurderer, om der skal søges efter personen.

– Jeg vil nu ikke være nervøs for at nogen begik noget alvorligt, hvis de smutter herfra, men det kan jeg jo ikke garantere. Det kommer helt an på situationen, fortæller Bent Kristensen, der har været på institutionen siden 1992. Ifølge Bent Kristensen har alle Grønnebæks 55 medarbejdere, de fleste socialpædagoger, været udsat for trusler i det daglige, men det er sjældent, at truslerne udvikler sig til vold.

– Vold mod personalet og indbyrdes mellem beboerne oplever vi heldigvis sjældent, og her skal man bestemt

ikke undervurdere betydningen af vores gode fysiske rammer, siger viceforstanderen.

Drømme om metal

En af dem, der bor på Kompasrosen er 36-årige Flemming. Som de andre beboere har han sin egen lille toværelseslejlighed med køkken og bad og er glad for livet på Kompasrosen.

– Jeg synes, det er et dejligt sted. Her er nogle gode kammerater og flinke folk. Jeg vil ikke bo et sted, hvor jeg ikke kan få hjælp. Det kan jeg her, siger Flemming, der ønsker at være anonym og heller ikke vil fortælle, hvorfor han opholder sig på Kompasrosen.

For Flemming er hverdagen også andet end institutionslivet. Mandag til torsdag arbejder han på en fabrik i Rødding, og i fritiden nyder han at spille hockey i Vojens eller tage en tur i svømmehallen. Lige nu er

”Jeg er ved at tage kørekort og håber engang at få arbejde inden for jern og metal. Det er mit største ønske.

Flemming, beboer

det dog undervisning på køreskolen, der fylder mest. Teoriprøven er nemlig på fredag.

– Jeg er ved at tage kørekort og håber engang at få arbejde inden for jern og metal. Det er mit største ønske, siger Flemming, der er blandt stedets mere velfungerende beboere. Og Flemming er da også en solstrålehistorie, beretter socialpædagog Inge Andersen.

– Han har virkelig rykket sig og han er jo meget stolt over at gå til køreundervisning, så nu hjælper vi ham med at terpe teorien, siger socialpædagog Inge Andersen.

Hårdt arbejde
Hun har arbejdet som social-

pædagog i 20 år og siden 1994 været på institutionen i Grønnebæk.

Og netop rutinen er noget, hun trækker på i det daglige arbejde.

– Selvfølgelig kan jobbet godt være hårdt og en psykisk belastning. Det er jo en stor udfordring at få disse mennesker på ret køl, men jeg ved jo, hvornår jeg skal gå ind i konflikten eller lade være, siger Inge Andersen, der glæder sig over, at forholdene er blevet væsentligt bedre end da hun startede i faget.

– Beboerne er meget mere medbestemmende i dag. Vi holder handlemøder med dem og sætter intet i værk, uden at de selv er involveret, fortæller Inge Andersen.